

Sygn. akt XV GC 1301/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział XV Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Filip Wesołowski

Protokolant: Paulina Kałuska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19530,96 zł (dziewiętnaście tysięcy pięćset trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia wynikającego z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 sierpnia 2008 roku, utrzymanego w mocy wyrokiem z dnia 6 maja 2009 roku (sygn. akt X GC 160/08) przez (...) spółkę z o.o. we W. zwalnia pozwanego z obowiązku zapłaty na rzecz powoda kwoty wskazanej w niniejszym punkcie;

II. ustala wynagrodzenie kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego na kwotę 1200 zł;

III. przyznaje kuratorowi E. Ś. wynagrodzenie w kwocie 1200 zł;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4577 zł kosztów procesu.

Sygn. akt XV GC 1301/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 kwietnia 2011 roku powód Ł. W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. K. kwoty 19530,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu zasądzono na jego rzecz od (...) spółki z o.o. we W. kwotę 18700 zł kosztów procesu (oraz 72 zł kosztów postępowania klauzulowego). W umorzonym (z powodu bezskuteczności) postępowaniu egzekucyjnym powodowi przyznano koszty zastępstwa prawnego w kwocie 600 zł (powód poniósł także koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 158,96 zł). W takiej sytuacji wierzyciel wystąpił z powództwem przeciwko pozwanemu, który sprawował funkcję członka (prezesa) zarządu (...) spółki z o.o. we W. w okresie powstania zobowiązania. Pozwany jednak nie uregulował należności, mimo wezwania do zapłaty.

W dniu 1 czerwca 2011 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem i 2662 zł kosztów procesu.

Wobec braku możliwości doręczenia pozwanemu nakazu zapłaty postanowieniem z dnia 18 lipca 2012 roku (zmienionym postanowieniem z dnia 25 lipca 2012 roku) Sąd uchylił nakaz zapłaty oraz ustanowił dla pozwanego (nieznanego z miejsca pobytu) kuratora w osobie pracownika tutejszego Sądu E. Ś..

W odpowiedzi na pozew kurator wniósł o oddalenie powództwa w całości (z ostrożności procesowej).

Wezwany na rozprawę pozwany wniósł o doręczenie mu odpisu pozwu na wskazany adres do doręczeń (ustanowił też pełnomocnika do doręczeń bez wskazania jego adresu).

Pismo z odpisem pozwu (wraz z załącznikami i pouczeniem o obowiązku złożenia odpowiedzi na pozew) zostało pozostawione w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 2 kwietnia 2013 roku.

W piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2013 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Zarzucił przede wszystkim, że w dniu 4 maja 2009 roku złożył rezygnację z funkcji prezesa (...) spółki z o.o. we W. oraz zbył swoje udziały. W ocenie pozwanego nie odpowiada on zatem za zobowiązania spółki. Jednocześnie pełnomocnik pozwanego wniósł o odroczenie rozprawy z uwagi na pogrzeb matki swojego przyjaciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od dnia 16 grudnia 2003 roku do chwili obecnej K. K. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego jako prezes zarządu (...) spółki z o.o. we W..

(dowód: bezsporne,

odpis pełny z KRS – k. 7-8)

Prawomocnym wyrokiem zaocznym z dnia 25 sierpnia 2008 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział X Gospodarczy nakazał stronie pozwanej (...) spółce z o.o. we W., aby osoby uprawnione do jej reprezentowania złożyły oświadczenie woli o przeniesieniu na powoda Ł. W. własności spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu użytkowego o powierzchni 120,75 m², składającego się z sali sprzedaży, wc, biura i magazynu, położonego we W. przy ul. (...) na parterze budynku w zasobie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W. za cenę 230000 zł oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 18700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 7200 zł za zastępstwo prawne. Sąd nadał też w punkcie III wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Wyrokiem z dnia 6 maja 2009 roku wyrok zaoczny z dnia 25 sierpnia 2008 roku został w całości utrzymany w mocy.

W dniu 4 czerwca 2009 roku Sąd nadając klauzulę wykonalności zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 72 zł kosztów postępowania klauzulowego.

(dowód: bezsporne,

wyrok zaoczny z dnia 25.08.2008 roku – k. 10,

wyrok z dnia 6.05.2009 roku – k. 10)

W oparciu o powyższe wyroki Ł. W. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

(dowód: bezsporne)

Postanowieniem z dnia 23 października 2009 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołowie A. M. przyznał Ł. W. koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 600 zł.

(dowód: postanowienie z dnia 23.10.2009 roku – k. 12)

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2010 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołowie A. M. umorzył prowadzone przeciwko (...) spółce z o.o. we W. postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Ustalił także koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 185,61 zł, z czego kwota 158,96 zł została pokryta z zaliczki wpłaconej przez wierzyciela (Ł. W.).

(dowód: postanowienie z dnia 26.02.2010 roku – k. 13,

pismo z dnia 24.08.2009 roku – k. 11)

W dniu 24 listopada 2010 roku pełnomocnik Ł. W. wezwał K. K. do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania – k. 25-23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie były właściwie wszystkie okoliczności faktyczne, a w szczególności fakt istnienia niezapłaconego zobowiązania (...) spółki z o.o. we W. wobec powoda (w postaci kosztów procesu i kosztów postępowania egzekucyjnego), bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce oraz pełnienie przez pozwanego funkcji członka zarządu w okresie co najmniej do dnia 4 maja 2009 roku.

Spór między stronami sprowadzał się natomiast do tego, czy w świetle tak ustalonych (i co do zasady bezspornych) okoliczności faktycznych pozwany ponosił odpowiedzialność za zobowiązania (...) spółki z o.o. we W..

Należy przede wszystkim wskazać, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu.

Nadto w postępowaniu w sprawach gospodarczych (w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie) reguły powyższe zostały zastrzeżone z uwagi na treść przepisów art. 479¹² §1 k.p.c. oraz art. 479¹⁴ §2 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, iż ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynikała później. W takim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikała potrzeba ich powołania. Natomiast zgodnie z treścią art. 479¹⁴ §2 k.p.c. w odpowiedzi na pozew pozwany jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, iż ich powołanie w odpowiedzi na pozew nie było możliwe, albo że potrzeba powołania wynikała później. W takim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub powstała potrzeba ich powołania. W postępowaniu w sprawach gospodarczych obie strony procesu tracą zatem prawo powoływania twierdzeń, zarzutów oraz dowodów na ich poparcie, nie powołanych w pozwie oraz odpowiedzi

na pozew, bez względu na ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że wykażą, iż ich powołanie w pozwie albo w odpowiedzi na pozew nie było możliwe, albo że potrzeba powołania wynika później. Funkcją tych przepisów jest zdyscyplinowanie stron procesu poprzez zagrożenie prekluzją dowodową.

Wobec powyższego zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Podstawą roszczenia zgłoszonego przez powoda był art. 299 k.s.h., który wprowadził ustawową solidarną odpowiedzialność członków zarządu spółki z o.o. za jej zobowiązania. Odpowiedzialność ta ma charakter subsydiarny, to znaczy uzupełnia odpowiedzialność samej spółki w ten sposób, że członek zarządu za zobowiązania spółki odpowiada zastępczo, nie zaś równoległe z samą spółką. Odpowiedzialność członków zarządu stanowi zabezpieczenie dla wierzyciela w przypadku niemożności zaspokojenia z majątku samej spółki, przy czym odpowiedzialność członków zarządu aktualizuje się dopiero po wyczerpaniu przez wierzyciela wszelkich możliwości zaspokojenia z majątku bezpośredniego dłużnika (spółki), bądź wykazaniu w sposób oczywisty, że jakakolwiek egzekucja skazana jest na niepowodzenie. Tym samym do majątku członków zarządu można sięgnąć dopiero w sytuacji, gdy egzekucja skierowana do majątku spółki okazała się bezskuteczna. Odpowiedzialność członków zarządu jest przy tym odpowiedzialnością osobistą, co oznacza, że wierzyciel może sięgnąć do majątku osobistego członka zarządu bez żadnych ograniczeń.

Należy przy tym zauważyć, że przepis art. 299 k.s.h. specyficznie reguluje rozkład ciężaru dowodzenia. Występując z roszczeniem przeciwko członkowi zarządu spółki z o.o. wierzyciel musi bowiem jedynie przedstawić dowody potwierdzające istnienie przysługującego mu wobec spółki roszczenia w czasie pełnienia funkcji członka zarządu oraz bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce. Wykazanie tych okoliczności stwarza ustawowe domniemanie odpowiedzialności członka zarządu, a zarazem przerzuca na niego ciężar dowodu. Zgodnie bowiem z art. 299 §2 k.s.h. członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie złożono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że powód wykazał istnienie przesłanek odpowiedzialności członka (prezesa) zarządu (...) spółki z o.o. we W. K. K.. Dołączył bowiem do pozwu tytuł wykonawczy przeciwko (...) spółce z o.o. w postaci wyroku zaocznego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz postanowienie komornika sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec (...) spółki z o.o. z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Nie ulega także wątpliwości (co wynikało z odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców KRS (...) spółki z o.o. we W.), że w czasie istnienia zobowiązania objętego tytułem wykonawczym funkcję członka (prezesa) zarządu spółki pełnił pozwany.

Trzeba w tym miejscu wskazać, że zarzuty i wnioski dowodowe pozwanego, zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2013 roku, były w ocenie Sądu spóźnione. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pozwanemu (na wskazany przez niego adres do doręczeń) został skutecznie doręczony (pozostawiony w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia) odpis pozwu (z załącznikami i pouczeniem o obowiązku złożenia odpowiedzi na pozew) w dniu 2 kwietnia 2013 roku (na wniosek pozwanego złożony w piśmie z dnia 27 lutego 2013 roku). W określonym terminie, który upłynął bezskutecznie w dniu 16 kwietnia 2013 roku, pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew. Trzeba przy tym dodać, że na

rozprawie w dniu 22 marca 2013 roku pełnomocnik pozwanego został poinformowany o wysłaniu odpisu pozwu na adres do doręczeń (zgodnie z wnioskiem pozwanego).

Zgodnie z art. 479¹⁴ §1 k.p.c. w sprawach, w których Sąd nie wydał nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym lub upominawczym, pozwany jest obowiązany do wniesienia odpowiedzi na pozew w terminie dwutygodniowym od dnia otrzymania pozwu. Zgodnie natomiast z treścią art. 479¹⁴ §2 k.p.c. (jak już wyżej wskazano) w odpowiedzi na pozew pozwany jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, iż ich powołanie w odpowiedzi na pozew nie było możliwe, albo że potrzeba powołania wynika później. W takim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub powstała potrzeba ich powołania.

Tymczasem pozwany zgłosił jakiegokolwiek zarzuty (i wnioski dowodowe) dopiero w piśmie z dnia 25 kwietnia 2013 roku, a więc po terminie. Z tego względu zostały one przez Sąd oddalone na podstawie art. 479¹⁴ §2 k.p.c.

Na marginesie jedynie można wskazać, że nawet gdyby uznać, że zgłoszone przez pozwanego zarzuty i wnioski dowodowe (dołączone do pisma z dnia 25 kwietnia 2013 roku) nie były spóźnione, to i tak nie miały one żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia (i na odpowiedzialność pozwanego za zobowiązania spółki). Pozwany (K. K.) przede wszystkim w piśmie tym zarzucił, że nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki, bowiem pełnił funkcję członka (prezesa) zarządu jedynie do dnia 4 maja 2009 roku, kiedy to złożył rezygnację z pełnionej funkcji (i został odwołany) oraz zbył udziały w spółce.

Zgodnie z art. 202 §4 k.s.h. mandat członka zarządu wygasa wskutek śmierci, rezygnacji albo odwołania ze składu zarządu. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w przypadku rezygnacji chodzi o jednostronny akt członka zarządu, który w ten sposób zamierza doprowadzić do ustania więzi prawnej między nim a spółką. Rezygnacja jest zatem jednostronną czynnością prawną, skuteczną z chwilą dojścia do spółki (art. 61 k.c.). Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 21 stycznia 2010 roku, II UK 157/09, LEX nr 583805 i z dnia 7 maja 2010 roku, III CSK 176/09, LEX nr 677761 oraz w postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2004 roku, V CK 600/03, LEX nr 359340.

Jednocześnie uchwałą z dnia 4 maja 2009 roku pozwany został odwołany z funkcji prezesa zarządu spółki. Tym samym z dniem 4 maja 2009 roku wygasł jego mandat członka (prezesa) zarządu. Od tego momentu nie miał on już zatem statusu członka (prezesa) zarządu spółki, a co za tym idzie kompetencji do działania w imieniu spółki.

Trzeba jednak przy tym wskazać, że z treści tytułu wykonawczego przeciwko (...) spółce z o.o. we W. (wyroku zaocznego z dnia 25 sierpnia 2008 roku, któremu został nadany rygor natychmiastowej wykonalności) wynika z kolei, że sporna wierzytelność (z tytułu zasądzonych kosztów procesu) powstała (a także stała się wymagalna) w dniu 25 sierpnia 2008 roku, a zatem w chwili, kiedy pozwany K. K. był jeszcze członkiem zarządu spółki.

Należy przy tym podkreślić, że w art. 299 k.s.h. nie zawarto żadnego ograniczenia zakresu zobowiązań spółki, za które może odpowiadać członek jej zarządu. Odpowiedzialność przewidzianą w art. 299 k.s.h. ponoszą bowiem osoby, które były członkami zarządu, gdy niezaspokojona przez spółkę wierzytelność istniała (bez względu na jej wymagalność), a jednocześnie były członkami zarządu w czasie właściwym do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy w licznych wyrokach, na przykład z dnia 16 maja 2002 roku, IV CKN 933/00, LEX nr 55500; z dnia 25 września 2003 roku, V CK 198/02, Wokanda 2004, nr 6, s. 7; z dnia 2 lutego 2007 roku, IV CSK 370/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 18; z dnia 28 lutego 2008 roku, III CZP 143/07, OSNC 2009, nr 3, poz. 38; z dnia 11 lutego 2010 roku, I CSK 269/09, LEX nr 583723 czy z dnia 25 lutego 2010 roku, V CSK 248/09, OSNC 2010, nr 10, poz. 141.

Odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. została bowiem pomyślana jako sankcja za kierowanie sprawami spółki w sposób skutkujący bezskutecznością egzekucji prowadzonej przeciwko spółce (tak na przykład Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 lutego 2007 roku, IV CSK 370/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 18).

Tym samym fakt, że wyrok utrzymujący w mocy wyrok zaoczny z dnia 25 sierpnia 2008 roku został wydany przeciwko spółce już po zakończeniu sprawowania przez pozwanego funkcji członka zarządu, jak również i to, że bezskuteczna egzekucja przeciwko spółce była prowadzona w czasie trwania kadencji innego członka zarządu, był bez wpływu na odpowiedzialność pozwanego K. K.. W ocenie Sądu członek zarządu spółki z o.o. odpowiada bowiem za jej zobowiązania bez względu na to, czy wyrok zapadł w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy już po jej odwołaniu z zarządu (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 1999 roku, II CKN 608/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 67 czy w wyroku z dnia 16 maja 2002 roku, IV CKN 933/00, LEX nr 55500).

Nie ulega także wątpliwości, że gdy skład zarządu spółki zmieniał się, odpowiedzialność na zasadach określonych w art. 299 k.s.h. ponoszą osoby będące członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (wymagalność tego zobowiązania nie jest przy tym konieczna). Stanowisko takie zajęły także Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 25 września 2003 roku, V CK 198/02, Wokanda 2004, nr 6, s. 7; z dnia 21 lutego 2002 roku, IV CKN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22; z dnia 16 maja 2002 roku, IV CKN 933/00, LEX nr 55500 czy z dnia 14 lutego 2003 roku, IV CKN 1779/00, Biul. SN 2003, nr 7, s. 13. Za takim określeniem kręgu osób odpowiedzialnych przemawia funkcja odpowiedzialności członków zarządu spółki, która pomyślana została jako sankcja za prowadzenie spraw spółki w sposób prowadzący do bezskuteczności egzekucji jej zobowiązań, zaś oddziaływać na spółkę w sposób przeciwdziałający bezskuteczności egzekucji jej zobowiązań mogą tylko osoby, które w czasie istnienia tych zobowiązań wchodziły w skład zarządu spółki.

Należy także zauważyć, że z uwagi na odszkodowawczy charakter odpowiedzialności z art. 299 k.s.h. członkowie zarządu odpowiadają za całość zobowiązań spółki, których nie można zaspokoić z majątku spółki, zatem ich odpowiedzialność obejmuje także zasądzone w tytule wykonawczym koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego oraz odsetki ustawowe od należności głównej. Wcześniej uzyskanie tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce z o.o. co do zasady jest niezbędne, żeby zgłosić żądanie zapłaty długu wobec członków jej zarządu. Skoro zatem uprzednie wystąpienie na drogę sądową przeciwko spółce jest konieczną przesłanką dochodzenia roszczeń od członków zarządu, niezbędne jest poniesienie kosztów procesu, które wprawdzie zgodnie z art. 98 §1 k.p.c. strona przegrywająca (spółka) jest obowiązana zwrócić, jednak brak u niej środków musi skutkować tym, że powód nie otrzyma od niej zwrotu kosztów procesu. Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 roku, III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136.

Trzeba także przypomnieć, że art. 299 §2 k.s.h. przewiduje możliwość uwolnienia się członka (członków) zarządu od odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

Pozwany K. K. jednak w niniejszej sprawie w żaden sposób nie wykazał (ani nawet nie próbował wykazać) którejkolwiek z okoliczności wyłączających jego odpowiedzialność zgodnie z art. 299 §2 k.s.h.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że sam fakt zbycia udziałów w spółce nie ma żadnego wpływu na odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki.

Trzeba w tym miejscu jeszcze dodać, że w ocenie Sądu wniosek pełnomocnika pozwanego o odroczenie rozprawy z dnia 26 kwietnia 2013 roku z uwagi na pogrzeb matki swojego przyjaciela (zgłoszony w piśmie z dnia 25 kwietnia 2013 roku) nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z art. 214 §1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewidywać.

Należy zatem zauważyć (abstrahując już od braku choćby uprawdopodobnienia tego faktu), że wprawdzie ceremonia pogrzebowa sama w sobie jest nadzwyczajnym wydarzeniem, jednak w ocenie Sądu powoływanie się na taką okoliczność powinno być ograniczone do kręgu najbliższej rodziny osoby zgłaszającej taki wniosek (o odroczenie rozprawy). Trudno natomiast (przynajmniej w ocenie Sądu) uznać za osobę najbliższą matkę przyjaciela.

Zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki ustawowe należały się powodowi zgodnie z żądaniem (od dnia wytoczenia powództwa).

Skoro zatem powód wykazał istnienie wszystkich przesłanek odpowiedzialności członka zarządu spółki z o.o., a pozwany K. K. w żaden sposób nie wykazał okoliczności, które mogłyby go od tej odpowiedzialności uwolnić, to powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie. Dlatego też na podstawie art. 299 §1 k.s.h. oraz art. 481 §1 k.c. orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W wyroku zastrzeżono zwolnienie pozwanego z obowiązku świadczenia w przypadku spełnienia zobowiązania przez (...) spółkę z o.o. we W.. Od momentu powstania odpowiedzialności członków zarządu odpowiedzialność spółki z o.o. oraz członków jej zarządu ma charakter odpowiedzialności in solidum (tak na przykład Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 czerwca 1999 roku, III CZP 10/99, OSNC 1999, nr 12, poz. 203). Odpowiadają oni bowiem wobec wierzyciela spółki z różnych tytułów w odniesieniu do tego samego świadczenia. W związku z tym zastrzeżenie takie zapobiegnie sytuacji, w której wierzyciel miałby możliwość dwukrotnego egzekwowania tej samej wierzytelności w oparciu o różne tytuły wykonawcze.

W punkcie II wyroku Sąd ustalił wynagrodzenie kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego na kwotę 1200 zł. Zgodnie bowiem z §3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 roku w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz.U. 1982, nr 27, poz. 197 ze zm.) wysokość wynagrodzenia kuratorów ustala się według przepisów określających opłaty za czynności zespołów adwokackich. Wysokość wynagrodzenia kuratorów będących adwokatami nie może przekraczać stawek zasadniczego wynagrodzenia przewidzianego tymi przepisami, a wysokość wynagrodzenia innych kuratorów 50% tych stawek.

W punkcie III wyroku Sąd przyznał kuratorowi E. Ś. ustalone w punkcie II wynagrodzenie w kwocie 1200 zł. Wprawdzie ostatecznie pozwany osobiście uczestniczył w procesie (a tym samym w końcowej fazie postępowania udział kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego nie był konieczny), to jednak w momencie ustanowienia kuratora działanie to było uzasadnione, a kurator wykonał swoje obowiązki polegające na podjęciu próby odnalezienia pozwanego oraz sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na pozew.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy powodowi należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 977 zł, koszty ustanowienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w kwocie 1200 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł, ustalone zgodnie z §2 i §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349).